

ÚSTAVNÝ SÚD SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Hlavná 110, 042 65 Košice 1

P. O. Box E – 35

PREHEAD VYBRANÝCH ROZHODNUTÍ ÚSTAVNÉHO SÚDU SLOVENSKEJ REPUBLIKY

za obdobie V./2020
Senát IV

Nález:

spisová značka	II. ÚS 576/2018
populárny názov	Zástupca z radov subjektov poskytujúcich pomoc obetiam
sudca spravodajca	Libor Duľa
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Nález - Nález
dátum rozhodnutia	16.04.2020
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1 Ústava Slovenskej republiky čl. 47 ods. 3 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 13 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1
analytická právna veta	Postup súdneho orgánu, ktorý koná v súlade s procesnoprávnymi a hmotnoprávnymi predpismi konania v občianskoprávnej alebo trestnoprávnej veci, nemožno považovať za porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy alebo práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľ je občianskym združením a prevádzkuje poradenské centrum pre ženy zažívajúce násilie v párových vzťahoch v Košiciach. Sťažovateľovi bola zároveň udelená akreditácia, podľa ktorej je oprávnený poskytovať obetiam trestných činov špecializovanú odbornú pomoc pre okruh subjektov obetí trestného činu týrania blízkej osoby a zverenej osoby pre územie okresov Košice I, II, III a IV. Sťažovateľ bol podľa § 48 ods. 2 Trestného poriadku napadnutými uzneseniami okresných súdov ustanovený za zástupcu z radov subjektov poskytujúcich pomoc obetiam. Proti všetkým napadnutým rozhodnutiam podal sťažnosť, keď tvrdil, že okresné sudy pochybili, keď ho ustanovili za zástupcu z radov subjektov poskytujúcich pomoc obetiam podľa osobitného zákona v daných trestných veciach, keďže takýto postup je v rozpore s predmetom jeho činnosti a akreditáciou. Krajský súd všetky sťažnosti zamietol ako neprípustné s odôvodnením, že zástupca z radov subjektov nie je oprávnenou osobou sťažnosťou rozhodnutie okresného súdu napadnúť. Uvedenou osobou je len opatrovník. Sťažovateľ namietal, že nie je osobou oprávnenou poskytnúť poškodeným v predmetných trestných konaniach odbornú pomoc. Poškodené osoby v dotknutých konaniach nie sú cieľovou skupinou sťažovateľa a niektoré boli aj mimo jeho územnej pôsobnosti.
z odôvodnenia	Po preskúmaní napadnutých rozhodnutí krajského súdu, ktorých spoločným obsahom je odmietnutie podanej sťažnosti sťažovateľom z dôvodu neprípustnosti v nadväznosti na v čase od 1. januára 2018 do 30. júna 2018 účinné znenie § 48 ods. 2 Trestného poriadku, ústavný súd konštatoval, že krajský súd konal explicitne podľa zákonnej úpravy účinnej v relevantnom čase, ktorú vyložil v súlade s jej obsahom a účelom. Po posúdení takého výkladu ústavný súd nezistil nič, čo by signalizovalo arbitrárny alebo zjavne

	<p>neopodstatnený výklad použitej zákonnej úpravy vo veci konajúcim krajským súdom. Ten postupoval v súlade s čl. 2 ods. 2 ústavy, a teda ako štátny orgán neprekročil Trestným poriadkom mu danú kompetenciu v sťažnostnom konaní. Takým postupom v súlade so zákonom nemohol odňať sťažovateľovi možnosť konať pred súdom s dôsledkom porušenia ním označeného základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru tak, ako to sťažovateľ vo svojej argumentácii namietal.</p> <p>Ústavný súd vzal do úvahy, že jednotlivé okresné sudy, vo svojich napadnutých rozhodnutiach nesprávne poučili sťažovateľa o možnosti podania opravného prostriedku. Poučenie malo byť štruktúrované a rozdelené na dve časti. V prvej časti malo byť uvedené, že len opatrovník je osobou oprávnenou podať sťažnosť podľa § 180 a nasl. Trestného poriadku, a v druhej časti mal byť sťažovateľ poučený o tom, že ako zástupca z radov subjektov poskytujúcich pomoc obetiam podľa osobitného zákona nemá možnosť podať žiadny opravný prostriedok. V dôsledku takto znejúceho poučenia by sa sťažovateľ mohol obrátiť s ústavnou sťažnosťou priamo na ústavný súd, ktorý mohol následne podrobiť napadnuté rozhodnutia okresných súdov aj vecnému prieskumu.</p> <p><u>Ústavný súd na základe uvedeného rozhodol tak, že ústavnej sťažnosti sťažovateľa nevyhovel.</u></p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, EStP a iných súdov	
súvisiace právne predpisy	zákon č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov
klúčové slová	občianske združenie poškodený trestné konanie

spisová značka	III. ÚS 52/2019
populárny názov	Notárska zápisnica ako exekučný titul
sudca spravodajca	Ladislav Duditš
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Nález - Nález
dátum rozhodnutia	01.04.2020
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1
analytická právna veta	Ustanovenie § 41 ods. 2 písm. c) Exekučného poriadku v znení účinnom do 31. marca 2017 je nutné vykladať v spojení s § 44 Exekučného poriadku v znení účinnom do 31. marca 2017, ktorý zakotvuje súdny prieskum exekučného titulu. Jeho účelom je zabezpečenie ochrany v prípadoch, keď obsah exekučnej notárskej zápisnice nezodpovedá zákonným požiadavkám či princípom.
skutkový stav a základné fakty	Právny predchodca sťažovateľky podal návrh na začatie exekúcie proti povinným v 1., 2. a 3. rade. o vymoženie 2 000 187,02 eur s prisl. Exekučným titulom bola notárska zápisnica. Okresný súd žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol. Krajský súd uznesenie okresného súdu potvrdil. Všeobecné sudy riešili otázku materiálnej vykonateľnosti notárskej zápisnice, ktorou zúčastnené osoby v pozícii dlžníka, resp. ručiteľov uznali záväzok zaplatiť právnej predchodkyňi sťažovateľky „sumu rovnajúcu sa poskytnutému a nesplatenému čerpaniu úverového rámca do celkovej výšky istiny najviac 2 200 000 € poskytnutého na základe zmluvy o úvere a príslušenstvo najneskôr do 20. 03. 2014“. Predmetom notárskej zápisnice bolo teda uznanie záväzku dlžníka a ručiteľov z kontokorentného úveru poskytnutého právnu predchodkyňou sťažovateľky a súhlas s priamou vykonateľnosťou tohto záväzku. Podľa krajského súdu takto formulovaný predmet plnenia stanovený len maximálnou výškou istiny a nešpecifikovaným príslušenstvom nebol jednoznačne určený, a preto notárska zápisnica nie je materiálne vykonateľným exekučným titulom. Sťažovateľka v prvom rade tvrdila, že krajský súd postupoval pri aplikácii a interpretácii relevantných zákonných ustanovení extenzívne, keď v rámci

	<p>prieskumu exekučného titulu podľa § 41 ods. 2 písm. c) v spojení s § 44 ods. 2 Exekučného poriadku v znení účinnom do 31. marca 2017 materiálne preskúmaval predmet plnenia definovaný v notárskej zápisnici. Po druhé tvrdila, že jeho rozhodnutie bolo tzv. prekvapivým rozhodnutím, keďže krajský súd rozhodol na základe iných dôvodov ako okresný súd a sťažovateľka nemala možnosť sa k týmto dôvodom vyjadriť. Napokon sťažovateľka spochybnila výklad ustanovenia § 41 ods. 2 písm. c) Exekučného poriadku v znení účinnom do 31. marca 2017 v časti týkajúcej sa (ne)určitosti predmetu plnenia, ktorý považuje za odporujúci účelu právnej normy, za svojvoľný a ústavne neakceptovateľný.</p>
<p>z odôvodnenia</p>	<p>Ústavný súd v prvom rade nepovažoval za správny názor sťažovateľky, že exekučný súd mal v štádiu rozhodovania o vydaní poverenia na vykonanie exekúcie na podklade mimosúdneho exekučného titulu celkom rezignovať na svoju povinnosť chrániť zákonnosť (či dokonca ústavnosť) exekúcie vylúčením materiálneho prieskumu exekučného titulu. Ak exekučný súd pri oprávnenom posudzovaní mimosúdneho exekučného titulu realizoval výklad právnej normy tak, že pritom nepoprel jej zmysel a účel, nemohol tým porušiť základné právo na súdnu ochranu, resp. právo na spravodlivý proces.</p> <p>Ústavný súd k namietanej prekvapivosti rozhodnutia krajského súdu uviedol, že posúdenie spornej notárskej zápisnice odvolacím súdom podľa § 42 ods. 1 písm. c) Exekučného poriadku v znení účinnom do 31. marca 2017 sa v záveroch do istej miery líši od rozhodnutia prvoinštančného súdu. Za najpodstatnejšiu okolnosť však treba považovať, že odvolací súd nevychádzal zo žiadnych nových dôkazov, neaplikoval iné (nové) zákonné ustanovenie ani ho nevyložil spôsobom, ktorý by sa podstatne odlišoval od výkladu vykonaného okresným súdom, keďže sa oba súdy zhodli na materiálnej nevykonateľnosti notárskej zápisnice z dôvodu neurčitosti predmetu plnenia. Iba odlišná interpretácia totožného zákonného ustanovenia aplikovaného na zhodný skutkový stav nemôže spôsobiť prekvapivosť napadnutého rozhodnutia. Ústavný súd tak v námietke prekvapivosti napadnutého rozhodnutia krajského súdu nezistil porušenie základných práv, ktorých ochrany sa sťažovateľka v tomto konaní domáha.</p> <p>Ústavný súd považoval za kľúčové posúdenie tej námietky, že krajský súd pri aplikácii § 42 ods. 1 písm. c) Exekučného poriadku v znení účinnom do 31. marca 2017 na obsah spornej notárskej zápisnice interpretoval toto ustanovenie spôsobom odporujúcim účelu právnej normy, čo sťažovateľka považuje za svojvoľný a ústavne neakceptovateľný postup.</p> <p>Prístup krajského súdu k posúdeniu obsahu notárskej zápisnice v prejednávanej veci nepovažoval ústavný súd za svojvoľný, keďže súd v danom prípade individuálne posudzoval formuláciu právneho záväzku v nej obsiahnutého z pohľadu rovnakých materiálnych požiadaviek vykonateľnosti, aké sú určené pre súdne rozhodnutie. Určenie dlhu maximálnou možnou výškou čerpania úveru totiž podľa krajského súdu požiadavke určitosti nevyhovovalo, keďže výška vymáhaného dlhu v skutočnosti závisí od reálneho čerpania, čo je, ako poukazuje sama sťažovateľka v ústavnej sťažnosti, samotnou podstatou záväzkového vzťahu z kontokorentného úveru. Takýmto spôsobom formulovaný záväzok nevyplýva o presnej výške dlhu ani o spôsobe jej výpočtu, pretože výsledný dlh závisí od vopred neodhadnuteľnej okolnosti (reálneho čerpania). Ústavný súd z pohľadu správneho pochopenia nastolenej požiadavky materiálnej vykonateľnosti nepochyboval, že ani výrok rozsudku všeobecného súdu, ktorý by žalovanému ukladal povinnosť zaplatiť sumu „do maximálnej výšky 2 200 000 € s príslušenstvom“, by z hľadiska vykonateľnosti neobstál. Ústavný súd dospel k záveru, že právny názor krajského súdu o neurčitosti záväzku spôsobom uvedeným v konkrétnej posudzovanej notárskej zápisnici je možné považovať za ústavne súladný.</p> <p>K tvrdeniu o popretí účelu právnej normy zakotvenej v § 41 ods. 2 písm. c) Exekučného poriadku v znení účinnom do 31. marca 2017, ktorým je podľa sťažovateľky efektívne umožnenie exekúcie na základe notárskej zápisnice, ústavný súd poukázal na to, že uvedené ustanovenie je nutné vykladať v spojení s § 44 Exekučného poriadku v znení účinnom do 31. marca 2017, ktorý zakotvuje súdny prieskum exekučného titulu. Jeho účelom je zabezpečenie ochrany v prípadoch, keď obsah exekučnej notárskej zápisnice nezodpovedá</p>

	zákonným požiadavkám či princípom. <u>Ústavný súd na základe uvedeného rozhodol tak, že ústavnej sťažnosti sťažovateľky nevyhovel.</u>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESELP a iných súdov	Ústavný súd Slovenskej republiky: I. ÚS 736/2016, PLz. ÚS 1/2014, I. ÚS 5/00, II. ÚS 427/2018, I. ÚS 255/2010
súvisiace právne predpisy	zákon č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov
kľúčové slová	vykonateľnosť práva a slobody – právo na súdnu a inú právnu ochranu-právo na súdnu ochranu notár, notárska činnosť exekúcia-exekučný titul práva a slobody – právo na súdnu a inú právnu ochranu-právo na spravodlivý proces exekúcia-poverenie

spisová značka	IV. ÚS 100/2019
populárny názov	Náhrada škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím
sudca spravodajca	Miroslav Duriš
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Nález - Nález
dátum rozhodnutia	01.04.2020
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Ústava Slovenskej republiky čl. 48 ods. 1 Ústava Slovenskej republiky čl. 47 ods. 2 Ústava Slovenskej republiky čl. 49 Ústava Slovenskej republiky čl. 1 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 13 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1 Ústava Slovenskej republiky čl. 149
analytická právna veta	Ústavný súd akceptoval právny záver krajského súdu, podľa ktorého sťažovateľ nespĺnil podmienku podľa § 3 zákona č. 58/1969 Zb., keďže proti uzneseniu o vznesení obvinenia nepodal sťažnosť. Námitka sťažovateľa, podľa ktorej táto sťažnosť nemala odkladný účinok, je bezpredmetná. Ustanovenie § 3 zákona č. 58/1969 Zb. nijako nerozlišuje, či príslušný právny prostriedok nápravy má alebo nemá odkladný účinok.
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľovi bolo vznesené obvinenie pre trestný čin podvodu, následne prokurátor podal obžalobu. Sťažovateľ si zvolil obhajcu, aby ho v trestnom konaní obhajoval. Rozsudkom okresného súdu bol sťažovateľ oslobodený spod obžaloby. Následne si sťažovateľ žalobou uplatnil náhradu škody vo výške 936,39 eur, ktoré vyplatil obhajcovi ako odmenu za právne služby v trestnom konaní, v ktorom bol oslobodený spod obžaloby proti ministerstvu spravodlivosti aj generálnej prokuratúre. Okresný súd žalobu proti ministerstvu spravodlivosti zamietol a proti generálnej prokuratúre zastavil. Sťažovateľ podal odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd tak, že rozsudok zmenil a žalobu v celom rozsahu zamietol. Oba rozsudky skonštatovali, že uznesenie o vznesení obvinenia bolo vydané pred viac ako 10 rokmi a nárok je premlčaný. Sťažovateľ podal dovolanie, ktoré najvyšší súd odmietol. Sťažovateľ namietal, že v predmetnej veci bolo potrebné aplikovať zákon č. 514/2003 Z. z., keďže nesprávny úradný postup okresného súdu sa uskutočnil za účinnosti tohto zákona. Spochybňuje právny záver, podľa ktorého ním uplatnená škoda mohla vzniknúť len nezákonným rozhodnutím. Obdobne nesúhlasí so záverom o nesplnení podmienky podania sťažnosti proti uzneseniu o vznesení obvinenia. Právny záver konajúcich súdov o premlčaní práva na náhradu škody je podľa sťažovateľa v rozpore s princípom spravodlivosti, považuje ho za arbitrárny a ústavne neakceptovateľný.
z odôvodnenia	Ústavný súd po preskúmaní napadnutého rozsudku dospel k záveru, že právne závery krajského súdu, na základe ktorých zamietol žalobu sťažovateľa, sú

	<p>logické, rešpektujú účel príslušných ustanovení zákona č. 58/1969 Zb. a nie sú arbitrárne. Krajský súd svoj právny záver o zamietnutí žaloby sťažovateľa primerane a preskúmateľne odôvodnil, napadnutý rozsudok nie je ani zjavne neodôvodnený, preto je ústavne akceptovateľný.</p> <p>Ústavný súd síce vyslovil, že právny záver krajského súdu, ako aj okresného súdu o prípustnosti námietky premlčania je arbitrárny predovšetkým pre jeho rozpor s princípom spravodlivosti a v tejto časti akceptoval námietku sťažovateľa predostretú v ústavnej sťažnosti, napriek tomu však nebolo možné vyhovieť ústavnej sťažnosti sťažovateľa ako takej. Ďalšie dôvody, ktoré krajský súd uviedol v napadnutom rozsudku, pre ktoré nebolo možné žalobe sťažovateľa vyhovieť, ústavný súd nepovažoval za arbitrárne. Tieto ďalšie dôvody predstavovali dostatočný podklad pre zamietnutie žaloby sťažovateľa, a to aj bez zohľadnenia (arbitrárneho) záveru o prípustnosti námietky premlčania.</p> <p>Ústavný súd totiž akceptoval právny záver krajského súdu, podľa ktorého sťažovateľ nesplnil podmienku podľa § 3 zákona č. 58/1969 Zb., keďže proti uzneseniu o vznesení obvinenia nepodal sťažnosť. Námietka sťažovateľa, podľa ktorej táto sťažnosť nemala odkladný účinok, je bezpredmetná. Ustanovenie § 3 zákona č. 58/1969 Zb. nijako nerozlišuje, či príslušný právny prostriedok nápravy má alebo nemá odkladný účinok.</p> <p>Za arbitrárny nemožno považovať ani právny názor krajského súdu, podľa ktorého škodu, ktorú sťažovateľ preukázal a vyčíslil v konaní, spočívajúcu v trovách obhajoby bolo potrebné považovať za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím. Podľa ústavného súdu tento právny názor je akceptovateľný, keďže priamo uznesenie o vznesení obvinenia viedlo k tomu, že sťažovateľ si zvolil obhajcu, ktorý mu následne po oslobodzujúcom rozsudku vystavil faktúru za poskytnutú právnu pomoc v trestnom konaní. Právny záver, ktorý z uvedeného vyplýva, t. j. že medzi touto škodou (trovami obhajoby) a sťažovateľom vymedzeným nesprávnym úradným postupom nie je príčinná súvislosť, tiež nemožno považovať za prejav svojvôle.</p> <p>Ústavný súd nezistil skutočnosti, ktoré by naznačovali existenciu príčinnej súvislosti medzi namietaným porušením základných práv podľa ústavy a dohovoru a napadnutým rozsudkom krajského súdu.</p> <p><u>Ústavný súd na základe uvedeného rozhodol tak, že ústavnej sťažnosti sťažovateľa nevyhovel.</u></p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESLP a iných súdov	<p>Ústavný súd Slovenskej republiky: II. ÚS 176/2011, IV. ÚS 542/2013, III. ÚS 44/2017</p> <p>Ústavný súd Českej republiky: I. ÚS 643/04</p>
súvisiace právne predpisy	zákon č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánov štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom
klúčové slová	<p>premlčanie-premlčanie v občianskom práve</p> <p>náhrada škody (ujma)-majetková ujma</p> <p>princíp a zásady (zjednotenie pojmov)-princíp právneho štátu</p> <p>práva a slobody – právo na súdnu a inú právnu ochranu-právo na náhradu škody spôsobenej orgánom verejnej moci</p> <p>práva a slobody – právo na súdnu a inú právnu ochranu-právo na spravodlivý proces</p> <p>dobré mravy (boni mores)</p>

spisová značka	IV. ÚS 25/2020
populárny názov	Elektronický formulár
súdca spravodajca	Miroslav Duriš
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Nález - Nález
dátum rozhodnutia	01.04.2020
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	<p>Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1</p> <p>Ústava Slovenskej republiky čl. 48 ods. 2</p> <p>ústavný zákon č. 23/1991 Zb., ktorým sa uvádza Listina základných práv a slobôd čl. 36 ods. 1</p>

	ústavný zákon č. 23/1991 Zb., ktorým sa uvádza Listina základných práv a slobôd čl. 38 ods. 2 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1
analytická právna veta	Ústredný portál verejnej správy bol vytvorený štátom v záujme elektronickej úradnej komunikácie s ktorýmkoľvek orgánom verejnej moci, preto orgány verejnej moci sú povinné akceptovať komunikáciu prostredníctvom portálu, ako aj formuláre, ktoré sú tam k dispozícii na využitie, aj v prípade, že vykazujú nedostatky, a zodpovednosť za nedostatky formulárov tam zverejnených a poskytnutých na elektronickej komunikáciu nemožno prenášať na subjekty, ktoré prostredníctvom portálu komunikujú.
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľka si prihlásila do reštrukturalizácie dlžníka pohľadávky, ktoré jej vznikli titulom zrealizovaných prepravných služieb. Zaslala aktuálne platný elektronický formulár na portáli slovensko.sk do elektronickej schránky správcu 15. 7. 2019 o 20:44:59 hod. Okresný súd napadnutým uznesením rozhodol tak, že na je podanie sa neprihliada ako na prihlášku do reštrukturalizačného konania z dôvodu, že prihláška sťažovateľky nebola podaná na predpísanom tlačive, ktoré je ustanovené v prílohách vyhlášky č. 665/2005 Z. z., a z dôvodu, že prihláška bola doručená do schránky správcu 16. júla 2019 a koniec lehoty na prihlasovanie bol stanovený na 15. júl 2019. Napadnuté uznesenie je podľa sťažovateľky arbitrárne a zjavne neodôvodnené. Nemôže byť na úkor sťažovateľky, že si zvolila spôsob doručenia, ktoré jej umožňuje zákon a vychádzala z toho, že na portáli slovensko.sk sú formuláre, ktoré korešpondujú s osobitnými právnymi predpismi, a že jej elektronické podanie bude doručené do elektronickej schránky správcu načas.
z odôvodnenia	Predmetom konania vo veci sťažovateľky bolo rozhodnutie súdu o neprihliadnutí na jej podanie ako na prihlášku do reštrukturalizačného konania. Ústavný súd konštatoval, že ak by okresný súd prihliadol na znenie § 25 ods. 1 zákona o e-Governmente, potom by nevyhnutne dospel k záveru, že prihlášku sťažovateľky podanú elektronickej je potrebné akceptovať aj napriek rozdielnemu vzhľadu so vzorom tlačiva na podávanie prihlášok podľa vyhlášky č. 665/2005 Z. z., keďže sťažovateľka postupovala lege artis a nemôže niesť zodpovednosť za to, že portál poskytuje jeho užívateľom nevyhovujúce elektronickej formuláre, resp. že majú nedostatky. Portál bol vytvorený štátom v záujme elektronickej úradnej komunikácie s ktorýmkoľvek orgánom verejnej moci, preto orgány verejnej moci sú povinné akceptovať komunikáciu prostredníctvom portálu, ako aj formuláre, ktoré sú tam k dispozícii na využitie, aj v prípade, že vykazujú nedostatky, a zodpovednosť za nedostatky formulárov tam zverejnených a poskytnutých na elektronickej komunikáciu nemožno prenášať na subjekty, ktoré prostredníctvom portálu komunikujú. Podľa stanoviska Ústredného kontaktného centra Národnej agentúry pre sieťové a elektronickej služby z 31. júla 2019 pri spracovaní elektronickej podania sťažovateľky došlo k chybe na strane Ústredného portálu verejnej správy, keď pri zvýšenej záťaži nedošlo k spracovaniu tejto správy a spracovanie bolo automaticky obnovené až 16. júla 2019 o 08:44:50 h. V dôsledku toho bolo potvrdené, že došlo k chybe pri spracovaní uvedeného podania a v prípade, ak by nedošlo k chybe pri spracovaní, elektronickej správa by bola doručená ešte 15. júla 2019. V prípade, že elektronickej podaná prihláška veriteľa bola v reštrukturalizačnom konaní doručená do elektronickej schránky správcu po zákonom stanovenej lehote z dôvodu na strane Ústredného portálu verejnej správy a ak by k tejto chybe nedošlo, bola by doručená včas, sa považuje za preukázané, že prihláška veriteľa v reštrukturalizačnom konaní bola doručená v zákonom stanovenej lehote. <u>Ústavný súd na základe uvedeného rozhodol tak, že základné právo sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny, základné právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a podľa čl. 38 ods. 2 listiny a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením okresného súdu porušené boli.</u> <u>Sťažovateľke priznal náhradu trov konania.</u> <u>Vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti nevyhovelo.</u>
použitie odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESLP	Ústavný súd Slovenskej republiky: II. ÚS 100/2019

a iných súdov	
súvisiace právne predpisy	zákon č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov
klúčové slová	formulár konkurz a reštrukturalizácia / vyrovnanie-prihlásenie pohľadávky konkurz a reštrukturalizácia / vyrovnanie-vyrovnanie

Uznesenie:

spisová značka	IV. ÚS 115/2020
populárny názov	Sťažnosť podaná elektronicky
sudca spravodajca	Miroslav Duriš
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Uznesenie - Uznesenie o odmietnutí
dátum rozhodnutia	01.04.2020
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1
analytická právna veta	Pri elektronickej komunikácii vo forme bežného e-mailu je rozhodujúci okamih doručenia e-mailovej správy, a nie okamih jeho odoslania.
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľ si na okresnom súde uplatnil nárok na zaplatenie 597 490,54 eur s prísl. proti žalovanému. Sťažovateľ požiadal o oslobodenie od súdnych poplatkov a okresný súd mu oslobodenie nepriznal. Proti uzneseniu o nepriznaní podal sťažovateľ sťažnosť emailom 22. 08. 2019 o 23:59 hod na adresu podateľne okresného súdu a súčasne aj faxom. Okresný súd napadnutým uznesením sťažnosť odmietol ako oneskorene podanú, z dôvodu, že bola okresnému súdu doručená elektronicky bez autorizácie 23. 08. 2019 o 00:00 hod, t. j. po zákonom ustanovenej lehote, a pokiaľ ide o faxové podanie, toto bolo možné uskutočniť len podľa § 42 Občianskeho súdneho poriadku. Podľa sťažovateľa okresný súd napadnutým uznesením porušil jeho práva podľa ústavy a dohovoru a odňal mu ním právo na súdnu ochranu.
z odôvodnenia	Ústavný súd po preskúmaní napadnutého uznesenia okresného súdu dospel k záveru, že právne závery okresného súdu – vo vzťahu k včasnosti podania sťažnosti a vo vzťahu k prípustnosti faxového podania – sú logické, rešpektujú účel vo veci aplikovaných právnych noriem – predovšetkým príslušných ustanovení Civilného sporového poriadku. Odôvodnenie napadnutého uznesenia je dostatočným podkladom pre výrok, ktorým okresný súd sťažnosť odmietol ako oneskorene podanú, preto právne závery okresného súdu nie sú zjavne neodôvodnené a sú tak ústavne akceptovateľné. Ústavný súd zdôraznil, že forma elektronickej komunikácie, ktorú zvolil sťažovateľ pri podaní sťažnosti, nespadá do pôsobnosti zákona č. 305/2013 Z. z. o elektronickej podobe výkonu pôsobnosti orgánov verejnej moci a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o e-Governmente) v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o e-Governmente“). Z uvedeného preto zároveň vyplýva, že na sťažovateľom zvolenú formu elektronickej komunikácie nemožno aplikovať pravidlo, podľa ktorého elektronické podanie je podané jeho odoslaním do elektronickej schránky orgánu verejnej moci (§ 25 ods. 1 tretia veta zákona o e-Governmente). V prerokúvanom prípade sťažovateľ nevyužil portál eŽaloby, ale klasickú e-mailovú službu na podanie elektronickej neautorizovanej sťažnosti. Určenie rozhodného momentu pre záver o zachovaní lehoty – pri forme elektronickej komunikácie, ktorú zvolil sťažovateľ, vychádza z § 121 ods. 5 CSP, podľa ktorého lehota je zachovaná, ak sa v posledný deň lehoty urobí úkon na súde alebo sa podanie odovzdá orgánu, ktorý má povinnosť ho doručiť. Z tohto pohľadu je rozhodným moment, keď bola e-mailová správa doručená príslušnému súdu, a nie moment odoslania tejto e-mailovej správy. Ak advokát nevyužije formu elektronickej komunikácie podľa zákona o e-Governmente, ktorý je založený aj na systéme elektronických potvrdení o doručení, resp. odslaní, je v zásade povinný znášať riziko komplikácií, ktoré pri

	<p>tejto forme elektronickej komunikácie môžu vzniknúť.</p> <p>Preukázanie momentu odoslania e-mailu bežnými prostriedkami, napr. prostredníctvom tzv. screenshotu, t. j. fotografie obrazovky (ktorý zvolil aj sťažovateľ, pozn.), alebo pokročilejšími prostriedkami, napr. prostredníctvom exportu dát zo serverového logu vo formáte textového súboru, je pre zručnú osobu pomerne ľahko pozmeniteľným dôkazom. Nespochybniteľné preukázanie momentu odoslania e-mailu by vo svojej podstate bolo v sporných prípadoch potrebné realizovať takmer na úrovni znaleckého dokazovania certifikovaným subjektom na základe priameho vstupu do systému odosielateľa e-mailu. Aj tieto praktické hľadiská podporujú právny záver, že pri elektronickej komunikácii vo forme bežného e-mailu je rozhodujúci okamih doručenia e-mailovej správy, a nie okamih jeho odoslania.</p> <p><u>Ústavný súd na základe uvedeného rozhodol tak, že ústavnú sťažnosť sťažovateľa odmietol ako zjavne neopodstatnenú.</u></p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov	<p>Najvyšší súd Slovenskej republiky: 3 Cdo 105/2019, 5 Cdo 12/2018, 8 Cdo 14/2019, 5 Cdo 75/2019, 2 Obdo 12/2016</p> <p>Ústavný súd Českej republiky: I. ÚS 250/05, III. ÚS 2361/08, IV. ÚS 2492/08</p> <p>Ústavný súd Slovenskej republiky II. ÚS 349/2019</p>
súvisiace právne predpisy	zákon č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok
klúčové slová	<p>práva a slobody – právo na súdnu a inú právnu ochranu-právo na súdnu ochranu</p> <p>práva a slobody – právo na súdnu a inú právnu ochranu-právo na spravodlivý proces</p> <p>lehota-zmeškanie lehoty</p> <p>lehota-zachovanie lehoty</p> <p>lehota-procesnoprávna</p> <p>advokát, advokácia</p> <p>podanie-faxové</p> <p>sťažnosť-odmietnutie</p>

Spracovalo Analytické oddelenie Kancelárie Ústavného súdu Slovenskej republiky

Upozornenie :

Prehľad vybraných rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „prehľad“) je neoficiálnym dokumentom, ktorý slúži výlučne na informovanie o rozhodovacej činnosti Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“). Prehľad zostavuje Analytické oddelenie Odboru súdnych poradcov a súdnej agendy Kancelárie Ústavného súdu Slovenskej republiky z rozhodnutí ústavného súdu, písomne vyhotovených a odoslaných účastníkom konania v danom období. Prehľad nezaväzuje ústavný súd a nenahrádza jednotlivé rozhodnutia ústavného súdu, z ktorých bol zostavený.